

J. C. Christensen: Den ærede sidste Taler gjorde sig skyldig i en Misforstaaelse, naar han gik ud fra, at jeg havde udtalt, at den udvidede Bankgaranti havde været forelagt Finansudvalget. Det har jeg ikke udtalt.

Formanden: Folketingsmanden for Præstø Amts 3die Valgkreds, har Ordet for en kort Bemærkning.

Andreasen: Jeg gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at det var den nuværende Finansminister, der ved Finanslovens første Behandling meddelte her i Tinget, at denne Sag havde været forelagt Finansudvalget.

N. C. Jensen: De Forhandlinger, der hidtil have været førte om denne Sag, have i alt Fald for mig bragt den Tilfredsstillelse, at jeg synes, man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at dette Lovforslag vil blive henvist til et Udvalg, og at dette Udvalg grundigt vil undersøge de forskellige Forhold. Jeg ønsker at knytte den Bemærkning dertil, at den Beretning, som Bankkomiteen har afgivet, synes mig at være af den Art, at den fører os hen til Døren, men den lukker Døren i, saa at vi ikke kunne se ind. Og er der noget, vi i Øjeblikket trænge til, tror jeg det er at se, hvorledes denne Affære i det hele taget har udviklet sig. Jeg er ikke blind for, at det, at ville prøve paa fra nogen som helst Side i denne Sal at frigøre sig for noget som helst Ansvar i den stærke Bankgaranti, vi have paataget os, vilde være at gaa fra det en Gang givne Ord. Det er jo sikkert, at vi alle sammen handlede under et vist nervøst Tryk, en vis nervøs Følelse, som gav sig ret praktisk Udslag. Derfor overvejede man ikke meget, om det, der stod her eller der, nu var rigtigt, men man tog Spørgsmaalet praktisk og sagde: Det er nødvendigt, at der handles og handles hurtigt — og vi handlede hurtigt. Men dette Ansvar, forekommer det mig, kan ingen i denne Sal frigøre sig for, selv om det, der er sket, er gaaet videre, end man egentlig tænkte sig fra første Færd, og videre end til det, Lovforslaget omfattede, nemlig de to garanterede Banker: Grundejerbanken, og Detailhandlerbanken.

Men Forholdet mellem de forskellige Parter var ikke ganske lige, og det ønsker jeg at dvæle et kort Øjeblik ved. Medens vi her i Rigsdagen stod overfor den Panik, det *run*, der var afstedkommet ved Grund-

ejerbanken og Detailhandlerbanken, og som truede andre Banker, særlig Privatbanken, og medens vi handlede under dette Tryk, var utvivlsomt Bankkrakket adskillige Aar forud imødeset af de ledende Bankmænd, af alle de store Banker. Derom nærer jeg ikke Spor af Tvivl. Jeg har hørt adskillige Finansmænd udtale, at havde Bankmændene turdet handle, den Gang da Centralbanken faktisk gik fallit, havde man været færdig med de forskellige Foretagender, som skulde til, inden Krakket maatte komme, kunde man allerede have ventet Krakket den Gang. Derfor siger jeg, at Forholdet var ikke lige, idet Lovgivningsmagten handlede under et nervøst Tryk og under Trykket af, hvad man faktisk saa: det *run*, der var stilet mod de nødlidende Banker, og som sikkert kunde ramme de andre. Men denne Forudsætning, tror jeg, vi gøre vel i at handle ud fra i dette Øjeblik, thi jeg tror ikke, at Hovedspørgsmaalet er eller vil blive, om vi skulle ofre de Penge for at støtte de nødlidende Banker, som ere dragne med ind, hvortil der maaske ikke er den formelle Lovhjemmel, jeg tror som sagt ikke, at det er det, der i første Linie beskæftiger Folk omkring i dette Land. Jeg tror, at den Tanke er rigtig, som adskillige Talere have givet Udtryk, at man maatte lige saavel være parat til at garantere Sparerne i den ene Bank som i den anden, hvor de trues med ikke at kunne faa deres Tilgodehavende. Der ser man baade sundt og naturligt og ganske nøgternt.

Derfor vil det ikke blive Hovedspørgsmaalet, om der er reel eller formel Hjemmel for, at Bankgarantien udvides til Laanekassen og til Nibe og Fredericia Banker, men det vil derimod det Spørgsmaal blive, som jeg gerne vil vende tilbage til, idet jeg tror, at det sysselsætter Sindene Landet over, nemlig det Spørgsmaal: Hvorledes staa vi væbnede overfor den Pengemagt, som repræsenteres gennem de store Banker, thi der er det, at Mistilliden findes. Der er ingen Tvivl om, at man overfor disse store Banker virkelig maatte kunne kræve, at vore Pengeforhold i dette Land ere ordnede paa et solidt Grundlag. Her synes jeg, at man maa stille den bestemte Fordring i Rigsdagen og navnlig her i dette Ting til de Herrer Bankmænd, som have ført denne Misere ud i den Suppedas, hvori den til sidst er havnet, og som strakte Hænderne i Vejret og sagde: Vi kunne ikke klare os; nu maa Staten hjælpe til, eller rettere sagt, som